

Arrest

nr. 208 651 van 3 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. PELLENS
Sint-Trudoplein 7/2
3530 HOUTHALEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat R. PELLENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, soennitisch Pashtun. U bent geboren in het dorp Min Khail, district Hesarak, provincie Nangarhar. In 1391 (i.e. 2012-2013) vertrok u naar Kabul om daar de twaalfde graad van het middelbaar te volgen.

Nadat u afgestudeerd was van het middelbaar in Kabul, besloot u in het leger te gaan. U volgde een militaire opleiding aan de militaire academie van Kabul en studeerde af in de vierde maand van 1394 (i.e. juni- juli 2015) in de rang van tweede luitenant (baridmal).

In de vijfde maand van 1394 (i.e. juli-augustus 2015) kreeg u twintig dagen verlof van uw commandant. Hierna belde uw vader u en zei hij dat er problemen waren in uw dorp. De taliban zou op de dag voordat

u afstudeerde, uw vader lastig gevallen hebben omdat u in het leger zat. Ze zouden gezegd hebben dat u het leger moest verlaten en zich bij hen moest aansluiten. Hierna besloot u uw vakantie in Min Khail door te brengen. U zou na uw vakantie gestationeerd worden in de provincie Helmand. Uw ouders zeiden u echter dat de situatie daar erg slecht was, waardoor u besloot om niet te gaan.

U bleef tien maanden in uw geboortedorp Min Khail. In deze periode werd u ook lastig gevallen door de arbaki (lokale politie). Ook zij wilden dat u zich bij hen zou aansluiten.

U hebt Afghanistan verlaten in de vijfde of zesde maand van 1395 (juli-augustus 2016 of augustus-september 2016). U kwam aan in België op 9 april 2017 en vroeg asiel aan op 19 april 2017.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw taskara, uw certificaat van de militaire academie, uw militaire bankkaart, uw militaire badge, een medische kaart van het leger, de taskara van uw vader, en foto's van uzelf tijdens uw militaire opleiding.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de problemen die u had in Afghanistan. Uw probleem zou ontstaan zijn door het feit dat op de dag voordat u afstudeerde van de militaire academie, uw gegevens, samen met die van verschillende andere studenten uit de academie, doorspeeld zouden zijn aan de taliban (CGVS, p. 18). Gevraagd of u de enige was die hierna bedreigd werd, stelt u dat er duizenden mensen zijn wiens leven in gevaar was (CGVS, p. 18). U blijkt echter geen idee te hebben of er nog andere studenten waren die gelijkaardige problemen als u zouden meegemaakt hebben (CGVS, p. 18). U stelt dat niemand daar dergelijke dingen zou vertellen aan iemand anders (CGVS, p. 18). Dat u, indien u kon vermoeden dat u niet de enige was met dergelijke problemen, geen contact hebt opgenomen met eventuele lotgenoten en naar niemand van uw medestudenten zou geïnformeerd hebben omtrent deze kwestie, is echter onwaarschijnlijk. Op deze manier wordt dan ook afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De taliban sprak uw vader aan over het feit dat u aan de militaire academie studeerde (CGVS, p. 5). Uw vader zou hierop gezegd hebben dat u niet in het leger zat, maar studeerde (CGVS p. 5, 20-21). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zei u dit echter anders. Daar zei u namelijk niet dat uw vader zei dat u studeerde, maar dat hij zei dat u in de bouwsector werkte (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt u dat u dat daar niet zo gezegd had (CGVS, p. 21). Het louter ontkennen van vooraf afgelegde verklaringen, die bovendien op de DVZ net als het CGVS letterlijk moeten neergeschreven worden, is geen valabele verschoningsgrond voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen. Zo tast u de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Verder verklaarde u dat u toen uw vader u vertelde dat de situatie in het dorp niet goed was, terugkeerde naar uw dorp (CGVS, p. 5). Ook dit zei u anders bij de DVZ. Daar verklaarde u namelijk het volgende (vragenlijst CGVS, vraag 5): "Een paar keer werd mijn vader meegenomen. Ze zeiden mij dat ik naar hun moest komen anders zouden ze mijn vader doden. Ik wist sowieso dat ik en mijn vader gedood zouden worden als ik dit deed." Indien u zeker wist dat u gedood zou worden, is het niet aannemelijk dat u juist dan de beslissing zou maken om terug te keren naar uw dorp. Hiermee geconfronteerd, ontkende u de verklaringen die u aflegde bij de DVZ (CGVS, p. 16). Zoals hierboven reeds gemotiveerd, is het louter ontkennen van vooraf afgelegde verklaringen geen valabele verschoningsgrond voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen. Ook uw verdere verklaringen over de motivatie die u had om terug te keren naar uw geboortedorp, kunnen niet overtuigen. U stelde dat u dit deed om u aan de mensen te tonen daar, zodat zij er zouden vanuit gaan dat u niet in het leger zat (CGVS, p. 5, 19). U kan echter niet uitleggen om welke reden de mensen hierdoor zouden denken dat u niet in het leger zat (CGVS, p. 5). Bovendien werd uw vader door de taliban geconfronteerd met een foto waarop u herkenbaar te zien was in uw legeruniform in de militaire academie (CGVS, p. 20). Uw vader reageerde hierop door te zeggen dat hij niet kon ontkennen dat u dit was (CGVS, p. 20). Gezien er duidelijk bewijs was dat u in het leger zat, is het zeker niet geloofwaardig dat u er van uitging dat u door terug te keren naar uw dorp de indruk zou kunnen wekken dat u niet in het leger zat. Wanneer u hierop gewezen wordt, ontwijkt u de vraag en legt u verklaringen af over hoe de taliban u trachtte te rekruteren (CGVS, p. 21). Op deze manier slaagt u er allerminst in bovenstaande onwaarschijnlijkheid uit te klaren. Opnieuw wordt zo de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de proef gesteld.

In de tien maanden dat u in uw dorp verbleef, bleek er bovendien niets noemenswaardig gebeurd te zijn met de taliban. De persoon die uw vader had lastig gevallen, zou in deze periode niet meer langs gekomen zijn (CGVS, p. 21, 16-17). U zou echter wel nog verschillende keren bezoek gekregen hebben van andere personen die wilden dat u zich aansloot bij de taliban (CGVS, p. 21, 16-17). Het is echter

weinig plausibel dat zij gedurende tien maanden gewoon af en toe zouden langs komen om dit te vragen, en u voor de rest met rust laten hoewel u niet blijkt in te gaan op hun eis. Hiermee geconfronteerd, ontwijkt u opnieuw de vraag (CGVS, p. 18-19), waarmee u deze onwaarschijnlijkheid niet kan uitklaren. Er werd u vervolgens gevraagd om te vertellen over de problemen die u gekend had met de taliban in die tien maanden, waarop u enkel één voorbeeld kan aanhalen (CGVS, p. 19). U verklaarde hierover dat u zich verstopte als de taliban kwam, zodat ze u niet zouden meenemen (CGVS, p. 19). Dit is echter niet consistent met de rest van uw verklaringen, waarin u beweert dat u na uw terugkeer wel nog buitenkwam in het dorp, daar rondhing en zelfs af en toe uw oom ging bezoeken (CGVS, p. 17). U verklaarde bovendien dat heel Hesarak toen onder de controle van de taliban stond (CGVS, p. 17). Dat u dan toch nog buitenkwam in uw dorp, doet op zijn minst wenkbrauwen fronsen in het kader van u vermeende problemen met de taliban. Bovendien is het niet verenigbaar dat u aan de ene kant verklaart terug te keren om te tonen dat u niet bij het leger zat, en u zich dan aan de andere kant zou verstoppen voor de taliban wanneer zij langskwamen (zie boven). U probeert verder nog uit te klaren dat u gedurende deze tien maanden gevrijwaard bleef van ernstige problemen met de taliban door te stellen dat zij dachten dat u vrijwillig met hen zou meegaan (CGVS, p. 19). U kan echter, zelfs nadat u dit herhaaldelijk gevraagd wordt, niet uitleggen om welke reden de taliban hiervan, na maandenlang weigeren van uw kant, zou uitgaan (CGVS, p. 19). Ook omwille van bovenstaande elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling gezet.

Uw vader zou volgens uw verklaringen ook meegenomen zijn door de taliban (CGVS, p. 5). Hierover verklaarde u bij de DVZ dat uw vader een paar keer werd meegenomen door de taliban (vragenlijst CGVS, vraag 5). Wanneer u bij het CGVS echter gevraagd werd hoeveel keer uw vader door de taliban werd meegenomen, verklaarde u dat uw vader één keer door hen werd meegenomen en daarna niet meer (CGVS, p. 20). Dit verschilt dus van uw verklaringen hierover bij de DVZ én van uw verklaringen in het begin van uw gehoor bij het CGVS waar u ook stelde dat uw vader verschillende keren werd meegenomen (CGVS, p. 5). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, zegt u dat uw vader inderdaad twee keer werd meegenomen (CGVS, p. 20). Dat u dit pas zegt nadat u geconfronteerd wordt met tegenstrijdigheden in uw verklaringen, hoewel u hiervoor juist letterlijk dezelfde vraag werd gesteld, doet vermoeden dat u uw antwoorden tracht aan te passen aan de vraag. U slaagt er zo dan ook niet in de tegenstrijdigheden in uw verklaringen uit te klaren. Bovendien blijkt u hierover op een later punt tijdens het gehoor opnieuw verschillende verklaringen af te leggen, en stelt u daar namelijk wederom dat uw vader één keer werd meegenomen door de taliban (CGVS, p. 21). U kan bovendien niet zeggen hoe uw vader werd vrijgelaten nadat hij werd meegenomen door de taliban. U stelt dat u dit eigenlijk niet weet, en dat het misschien is omdat ze dachten dat hij zijn zoon aan hen zou geven (CGVS, p. 21). Nochtans verklaarde u dat hij hen niet zou beloofd hebben zijn zoon aan te geven (CGVS, p. 21), waarmee u ook hierover gebrekkige en inconsistente verklaringen blijkt af te leggen. Ook deze elementen stralen negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Zoals hierboven reeds aangehaald, blijkt u na uw terugkeer naar uw dorp daar nog tien maanden verbleven te hebben. U kan echter niet zeggen wat de concrete aanleiding was voor uw beslissing om na deze tien maanden het land te verlaten. U zegt dat u veel werd lastig gevallen (CGVS, p. 20), maar kan hiermee niet duidelijk maken om welke reden u daar dan wel gedurende tien maanden kon blijven en dan plots niet meer. Ook dit ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U zou volgens uw verklaringen ook een probleem gekend hebben met de arbaki (CGVS, p. 22). U repte hierover echter met geen woord bij de DVZ (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat u dit daar niet vermeldde, tast ten eerste de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierrond aan en ondermijnt uw vrees ten opzichte van de arbaki. Bovendien verklaarde u zelf dat het probleem dat u had met de arbaki eigenlijk al opgelost was voordat u Afghanistan verliet (CGVS, p. 22). Om bovenstaande redenen kan u dit element geen grond vormen voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Ook het loutere feit dat u tewerk gesteld was bij het leger kan geen grond vormen voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Zo zou u hierdoor in Kabul nooit problemen gehad hebben, ondanks het feit dat u verklaarde dat het daar zichtbaar was dat u aan de militaire academie studeerde en u dit niet probeerde te verstoppen (CGVS, p. 14). Hierdoor toont u aan dat u enkel en alleen omwille van de job die u uitvoerde geen gegronde vrees op vervolging blijkt te hebben. U zou bovendien ook nooit samengewerkt hebben met buitenlanders of operaties uitgevoerd hebben tegen de taliban, gezien u reeds stopte met uw carrière bij het leger voordat u voor de eerste keer gestationeerd werd (CGVS, p. 15, 16, 5). U kan dus ook geen extra risico lopen om vervolgd te worden door bovenstaande elementen. De problemen die u wel inroept en die te maken hebben met uw job zijn zoals hierboven gemotiveerd niet geloofwaardig. Er kan dan ook besloten worden het loutere feit dat u afstudeerde aan de militaire academie geen grond kan vormen voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Ook desertie kan volgens het CGVS geen grond geven voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, is desertie in het Afghaanse leger namelijk niet strafbaar en zouden deserteurs in Afghanistan openlijk kunnen uitkomen voor hun status

als deserteur (Zie administratief dossier, blauwe map, document 5, p. 21). Ook uw vrees voor bestraffing hieromtrent, kan dan ook geen reden zijn om u niet in Kabul te kunnen vestigen.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw taskara en de taskara van uw vader kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst, en die van uw familie ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De documenten die u neerlegt in verband met uw opleiding aan de militaire academie, kunnen enkel ondersteunen dat u daar een opleiding gevolgd heeft. Ook dit staat hier niet ter discussie.

Zelfs mocht er geloof gehecht worden aan uw voorgehouden problemen, quid non, is het CGVS ervan overtuigd dat er een redelijk intern vluchtalternatief voor handen is.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het

Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een alleenstaande jongeman bent (CGVS, p. 8), die hoger onderwijs volgde in Kabul (CGVS, p. 9). Verder blijkt u uit een welgestelde familie te komen. Zo verklaarde u dat jullie thuis een goede financiële situatie hadden (CGVS, p. 7). Jullie zouden 10 jereb land bezitten dat u jullie door anderen kunnen laten cultiveren (CGVS, p. 4). Uw vader werkte vroeger zelf als landbouwer, maar is daar later zonder gevolgen voor de inkomsten van uw familie kunnen mee stoppen (CGVS, p. 7). Bovendien bleek uw familie in staat om zonder problemen 8000 dollar neer te leggen voor uw reis naar Europa (CGVS, p. 7). Jullie zouden dat geld volgens uw verklaringen 'gewoon in huis gehad hebben' (CGVS, p. 7). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u beschikt over een netwerk in Kabul. U maakte namelijk uw middelbare school af in Kabul en studeerde hierna nog verder in dezelfde stad (CGVS, p. 9). Toen u daar naar de middelbare school ging, zou u daar een kamer gehuurd hebben op een uur afstand van uw school (CGVS, p. 9). Dit wijst erop dat u vertrouwd met de stad Kabul, en het functioneren van de huurmarkt in Kabul. U zou daar volgens uw verklaringen ook in staat geweest zijn andere mensen te leren kennen, en ging bijvoorbeeld volleyballen op uw vrije dagen daar (CGVS, p. 10-12). In de periode dat u daar studeerde, zou u bovendien maar 1 keer terug gekeerd zijn naar uw geboortedorp (CGVS, p. 11), wat wijst op een zekere verankering in de stad Kabul. Bij de DVZ verklaarde u bovendien een broer te hebben die in Kabul woonde (Verklaring DVZ, punt 17). Hierop gewezen bij het CGVS ontkent u dit ooit verklaard te hebben, zonder hiervoor een valabele verschoningsgrond te kunnen opgeven (CGVS, p. 7). Deze elementen doen vermoeden dat uw netwerk in Kabul nog groter is dan u op het eerste zicht laat uitschijnen. Gezien uw problemen, die u volgens uw

verklaringen lieten terugkeren naar uw geboortedorp (CGVS, p. 5), niet geloofwaardig bevonden werden, kan men ook vermoeden dat u nog langer in Kabul verbleef dan u laat uitschijnen. Gezien u dus een jongeman bent, die een hogere opleiding heeft genoten, afkomstig is uit een welgestelde familie, en een netwerk heeft in Kabul, kan men ervan uitgaan dat u in staat bent om een duurzaam leven op te bouwen in Kabul.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Geconfronteerd met de mogelijkheid van een hervestiging in de provincie Kabul stelt u dat dit niet mogelijk is omdat u daar niemand heeft en omdat u daar problemen zou krijgen met de regering omdat u uw plicht als militair niet vervulde (CGVS, p. 14). Zoals hierboven reeds beschreven gaat het CGVS er echter van uit dat u wel over een netwerk beschikt in Kabul, en dat u zeker in staat bent daar een netwerk verder uit te bouwen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De informatie waar het CGVS zich op baseert is aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 57/6, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In een derde en tevens laatste middel roept verzoekende partij de schending in van “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht*”, “*(d)oordat de beslissing van het CGVS inhoudelijk nauwelijks gemotiveerd is; (t)erwijl de materiële motiveringsplicht de beweegredenen van de weigering duidelijk moet omschrijven en deze ten gronde relevant moeten zijn*”.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het derde middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij betoogt dat haar ten onrechte de vluchtelingenstatus werd geweigerd nu uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat zij in gevaar verkeert in Afghanistan. Minstens diende haar de

subsidiare beschermingsstatus te worden toegekend. Verzoekende partij meent dat de beslissing van verwerende partij inhoudelijk nauwelijks gemotiveerd is. Wat betreft de verwijzing van verwerende partij naar de veelvuldige tegenstrijdigheden en weinig aannemelijke elementen in haar verklaringen, betoogt verzoekende partij dat zij niet in staat werd gesteld zich te verdedigen tegen de argumenten en de door verwerende partij aangehaalde informatie. Waar verwerende partij voorts meent dat er geen risico is voor verzoekende partij, stelt verzoekende partij dat uit de dagelijkse berichten uit de regio een totaal andere situatie blijkt.

2.2.3.2. De Raad wijst verzoekende partij er vooreerst op dat er geen enkele verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekende partij niet aantoonde hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. De stukken met betrekking tot de gebruikte informatiebronnen bevinden zich in het administratieve dossier (stuk 12) en verzoekende partij had gebruikmakend van haar inzagerecht de mogelijkheid kennis te nemen van de inhoud van deze informatie. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekende partij vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052).

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij met voormeld betoog geen enkele afbreuk doet aan de talrijke motieven waarop verwerende partij zich steunt om te besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van het door haar voorgehouden asielrelaas. Verzoekende partij benadrukt louter dat zij wel degelijk gevaar loopt in Afghanistan zonder dat zij in haar verweer enige concrete weerlegging aanbiedt voor de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en omissies betreffende wezenlijke elementen van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas die terecht doen besluiten tot het ongeloofwaardig karakter van dit relaas. Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. De desbetreffende motivering en het besluit van verwerende partij blijven dan ook onverminderd overeind.

Ten slotte duidt de Raad er nog op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend manifest in gebreke.

2.2.4. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiare beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiare beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiare beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiare beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van

de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet

van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een alleenstaande jongeman bent (CGVS, p. 8), die hoger onderwijs volgde in Kabul (CGVS, p. 9). Verder blijkt u uit een welgestelde familie te komen. Zo verklaarde u dat jullie thuis een goede financiële situatie hadden (CGVS, p. 7). Jullie zouden 10 jereb land bezitten dat u jullie door anderen kunnen laten cultiveren (CGVS, p. 4). Uw vader werkte vroeger zelf als landbouwer, maar is daar later zonder gevolgen voor de inkomsten van uw familie kunnen mee stoppen (CGVS, p. 7). Bovendien bleek uw familie in staat om zonder problemen 8000 dollar neer te leggen voor uw reis naar Europa (CGVS, p. 7). Jullie zouden dat geld volgens uw verklaringen 'gewoon in huis gehad hebben' (CGVS, p. 7). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u beschikt over een netwerk in Kabul. U maakte namelijk uw middelbare school af in Kabul en studeerde hierna nog verder in dezelfde stad (CGVS, p. 9). Toen u daar naar de middelbare school ging, zou u daar een kamer gehuurd hebben op een uur afstand van uw school (CGVS, p. 9). Dit wijst erop dat u vertrouwd met de stad Kabul, en het functioneren van de huurmarkt in Kabul. U zou daar volgens uw verklaringen ook in staat geweest zijn andere mensen te leren kennen, en ging bijvoorbeeld volleyballen op uw vrije dagen daar (CGVS, p. 10-12). In de periode dat u daar studeerde, zou u bovendien maar 1 keer terug gekeerd zijn naar uw geboortedorp (CGVS, p. 11), wat wijst op een zekere verankering in de stad Kabul. Bij de DVZ verklaarde u bovendien een broer te hebben die in Kabul woonde (Verklaring DVZ, punt 17). Hierop gewezen bij het CGVS ontkent u dit ooit verklaard te hebben, zonder hiervoor een valabele verschoningsgrond te kunnen opgeven (CGVS, p. 7). Deze elementen doen vermoeden dat uw netwerk in Kabul nog groter is dan u op het eerste zicht laat uitschijnen. Gezien uw problemen, die u volgens uw verklaringen lieten terugkeren naar uw geboortedorp (CGVS, p. 5), niet geloofwaardig bevonden werden, kan men ook vermoeden dat u nog langer in Kabul verbleef dan u laat uitschijnen. Gezien u dus een jongeman bent, die een hogere opleiding heeft genoten, afkomstig is uit een welgestelde familie, en een netwerk heeft in Kabul, kan men ervan uitgaan dat u in staat bent om een duurzaam leven op te bouwen in Kabul.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Geconfronteerd met de mogelijkheid van een hervestiging in de provincie Kabul stelt u dat dit niet mogelijk is omdat u daar niemand heeft en omdat u daar problemen zou krijgen met de regering omdat u uw plicht als militair niet vervulde (CGVS, p. 14). Zoals hierboven reeds beschreven gaat het CGVS er echter van uit dat u wel over een netwerk beschikt in Kabul, en dat u zeker in staat bent daar een netwerk verder uit te bouwen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. De informatie waar het CGVS zich op baseert is aan uw administratief dossier toegevoegd. ".

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die deze vaststelling weerleggen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT